

Vam trencar als tres mesos. Em vaig adonar que no sentia res per ella, m'era igual. Es pot dir que estava a gust, però a gust perquè em sentia volguda. Ella m'estimava? No ho sé, però jo em sentia volguda i a tothom li agrada sentir-se volguda. Al principi m'agradava o això vaig creure, encara que la seua veu de xiulet em grinyolava quan parlava. Però era guapa i jo sempre he eixit amb ties guapes. A la setmana de trencar em vaig embolicar amb una amiga i després amb un amic seu, vaig veure la seua cara en tots dos, i va ser per eixa aparició divina que vaig aconseguir córrer-me. No m'agradava, però era tan sexy que continue imaginant-la al mastubar-me. Ho deixarem als tres mesos de conèixer-nos, han passat set, no recorde el seu cognom, però pense en el seu cos tots els dies.

Va ser al bar de la cantonada de sa casa. Feia cinc anys que no ens vèiem. Parlàvem per telèfon de tant en tant, ens felicitàvem els aniversaris, els sants, hola què tal estàs? tot bé? Ei, mira't aquesta peli que crec que t'agradarà. Allí esperava amb els cabells curts pels múscles, mai l'havia vist amb aquell tall abans. Els llavis rojos, carmí i una gavadina negra, feta una bola en la cadira del costat, reservant-me el lloc. Se'n va anar a Alemanya a treballar, es va casar i es va divorciar, tot en cinc anys. El matrimoni va durar un any. Ha passat de soltera a divorciada en tan sols 12 mesos. Vam estar parlant, cervesa rere cervesa, no podia deixar de mirar-li els llavis, s'obrien molt i quan somreia li brillaven les dents. Jo ja sabia que em volia tornar a embolicar amb ella i ho anava a fer. Va ser a sa casa dues setmanes després. Ens hem continuat embolicant durant cinc anys més. $5 \times 5 = 25$. Portem 25 anys juntes segons els matemàtics.

Li faig el desdijuni alguns matins que vaig més tard a treballar i després ella neteja els plats. Fem com si res. Com si la realitat actual pretenguera ser la mateixa que fa tres anys. El temps no passa diuen uns. Que ràpid passa el temps, diuen uns altres. Òbric el portàtil mentre es torra el pa i googleje "idealista". Un altre dia més en la cerca del prohibit, del tresor millor amagat que ningú mai va amagar mai. El pa es torra massa i amb un ganivet rasque el cremat. Sempre passen coses evitables. Podria haver vigilat millor el pa o baixar-li la temperatura a la torradora. Tal vegada podria haver-li rascat l'esquena quan li picava i no el cor. En idealista res ha baixat de preu, el ghosting de la propietària del segon C em provoca urticària en la cuixa esquerra i el dermatòleg m'ha donat cita per dintre d'un any. Deixaré de tindre urticària, tal vegada tinc casa. 46 anys i des de fa 3 mesos divorciada en el registre civil, en el sentimental confusa i en el possessiu casada. Perquè el desdijuni continua sent nostre, les sèries són compartides i el llit de matrimoni.

Cada vegada que em raspalle les dents escup sang. El dentista em va dir que tinc les genives sensibles. Em vaig comprar un raspall "soft" però la sang no cessa, continue escopint sang. Abraça la teua sensibilitat, em va reclamar la psicòloga quasi de manera amenaçadora. Em pregunte si aquest és el preu que cal pagar per rebre de braços oberts aquesta sensibilitat corporal. El meu cos escup sang. Vaig tancar la seua samarreta en supurar una ferida, les seues bragues en forma de coàguls grans i viscosos, i em va xuplar el dit en arrancar-me amb ràbia l'última pell seca de l'índex. En eixe mateix instant la meua sang exterior va buscar refugi en el seu interior i des de llavors estem unides de per vida, la meua sang està en la seua. A positiu amb O negatiu, fins que deixe de fluir, fins que es coagule i s'espesse com l'escopinyada que vaig deixar en les seues bragues. Fins que la mort ens separe.

Em va agafar la mà i va tirar de la meua. Jo m'oposava, feia força amb el meu cos, però el seu pes va va guanyar contra el meu fins portar-me a la cantonada del llit. Em vaig quedar allí asseguda, sense dir res durant quasi 15 minuts. Em va donar el plat. Només volia menjar al llit i jo al saló. Vull ser un om, li vaig dir mentre intentava punxar amb la forqueta un gra d'arròs. Doncs jo vull ser un pi, em va dir mirant fixament el gra d'arròs. Per què? Li vaig respondre ja amb el gra partit en dos. Doncs per a poder estar centenars d'anys juntes. Sempre amb les coses tan clares i jo que només sé que no m'agrada menjar al llit, només vull fer-ho al saló. Encara així els nostres troncs romandran units fins desintegrar-se.

Va dibuixar un xicotet taüt i es va ficar a dins. Va buscar entre la foscor un paper i un boli i va falsificar un justificant per mort sobtada. "Es desconeixen les causes de la mort", en lletra gran i punxeguda. Tot per no anar a treballar mai més. El seu marit li ho entregaria al seu cap, tocarien a mort les campanes de l'església i hi hauria esqueles per les parets del poble. Ell vendria el cotxe d'ella, rebria una pensió de viduitat, seria ric. Ella no escriuria en una pàgina d'excel mai més. Estar morta és més senzill que estar viva.

Li brilla l'anell de plàstic transparent tenyit de taronja amb el reflex del sol i les venes de la mà se li inflen en agafar el volant. Quan condueix es posa nerviosa, es tensa i l'esternocleidomastoidal li fa mal. En arribar al destí final em demana que li faci un massatge, però a mi no m'agrada donar massatges. Li done un d'un minut però m'ho agraïx igual, em besa. Per què em beses tant? Besa d'una en una les pigues de la meua cara, que són moltes. Si hi haguera una manera de demostrar tot l'amor que senc per tu. Per això et bese, supose que és la meua manera de demostrar-ho. Tinc la cara plena de baves que porten com a significat el d'amor. Baves que els meus porus absorbeixen amb rapidesa amb la condició de poder tornar a formar-se sobre la meua pell.

No es queixa quasi mai, és bona persona amb tothom, bonica, graciosa, educada, una infinitat d'adjectius que la qualifiquen en el costat bo del que una bona dona ha de representar. No obstant això, jo la mal influencie, la porte pel camí de les mentides, la crueltat, el discurs polític i tot el que representa a una dona dolenta en l'ideal del que hauria de ser. Però això li agrada, riu quan menteix i quan en lloc de somriure-li al vell de la platja que li mira el cul tots els dies li crida, GUARRO MIRA-LI EL CUL A LA TEUA DONA. Jo li faig l'ullet perquè sé que tinc llicència VIP d'observació analítica d'eixe cul. A la platja el sol m'abrasa, però no és excusa per a posar les cuixes damunt de les seues i sentir com la suor es fusiona, es fon com un gelat i cauen gotes damunt de la tovallola que minuts després acabarà mullada. Pense en el seu cul i en el vell, llavors em dic a mi mateixa que soc la reina d'Espanya perquè amb un cul com el seu entre les meues pertinences, tinc tots els títols nobiliaris al palmell de la mà.

Camine de vagó a vagó, movent-me amb una certa poca traça com si ballara mig borratxa i em sent sobtadament en un seient brut. El meu cul no toca la taca, em recolze en una cantonada i beneïsc les natges xicotetes que vaig heretar de ma mare. M'entren ganes de plorar i em cau una llàgrima que s'assoca amb extremada rapidesa. Badall i dissimule. Escolte una senyora dir que van a Paterna, la mire i mire el nom de la següent parada. Torne a tindre ganes de plorar. M'alce d'un salt, isc del vagó i recorde com un senyor preguntava a un altre quina direcció era la d'aquest metro. Paterna! Paterna! Aprete el seny i maleisc Paterna, al desconeigut i a la meua facilitat per a dissociar-me de l'entorn. La telephone amb esperança de que em diga, no et preocupes, queda't ací i t'arreglaré. No em diu el que vull escoltar. Li dic que no es preocupe, que em buscaré la vida. Val, avisa'm quan arribes. Plore capritxosament, només soc una xiqueta que vol que l'arregleguen quan ella vulga, que vol un xofer, a la seua parella de xofer. Que em porte amb cotxe, amb avió, al cavallet i en nau espacial per a poder anar pel món sense saber de direccions, ni de vagons de metro, sense haver de canviar sentits. Isc com si caminara per un funeral, un funeral en el que la morta soc jo. Veig el seu cotxe des de lluny, el meu xofer ha arribat. Entre sense mirar-li els ulls. Em sent en un seient net, impol.lut. El meu cul cap a la perfecció.

Vaig pujar al bus sense saber si encara em quedaven viatges en el bitllet o si per mala sort i passatgera recurrent ja els havia esgotats tots. La sort va estar del meu costat, no obstant, això no em va donar temps a veure el saldo restant. Supose que la pròxima vegada hauré de tornar a cantar-li a la sort. Dins feia fred, l'aire condicionat corria entre la meua brusa de lli ocre i vaig deduir que en un parell de dies tindria faringitis aguda. Encara així, no em vaig moure, vaig preferir quedar-me ací dempeus, plantada com un pi, davall de l'eixida d'eixe gèlid aire. Em vaig quedar immòbil mirant pel finestrал del conductor. Davant anava un cotxe fúnebre amb un taüt en el maleter, una caixa simple, tancada i un mort dins. Vaig imaginar a una persona tombada, un home amb poc pèl i ulls tancats. Pell taronja de maquillatge comprimit i mans quietes, quasi trencadisses.

No havia vist un mort real en la meua vida i em va matar la curiositat per saber com serà qui reposa dins. Vaig pensar en com seria conduir eixe cotxe, carregar al mort a l'esquena durant el dia, passejar-lo per la ciutat, portar-lo a la seua destinació, com un taxi sense cobrar tarifa. Continuaría conduint, escoltant Mecano en la ràdio. Llavors la veuria a ella caminant pel carrer i, com va dir Estopa, por la raja de tu falda yo tuve un piñazo con un Seat Panda. El taüt s'obriria, el mort eixiria rodant per la carretera i el meu cos descompost ocuparia lloc entre el taüt i el seient de davant. Llavors hauria vist dos morts en un mateix acte. Jo que mai n'havia vist cap.

Tres gats marrons va adoptar quan em va deixar, grossos, peluts i silenciosos. La meua antitesi.

Vam trencar als tres mesos. Em vaig adonar que no sentia res per ella, m'era igual. Es pot dir que estava a gust, però a gust perquè em sentia volguda. Ella m'estimava? No ho sé, però jo em sentia volguda i a tothom li agrada sentir-se volguda. Al principi m'agradava o això vaig creure, encara que la seua veu de xiulet em grinyolava quan parlava. Però era guapa i jo sempre he eixit amb ties guapes. A la setmana de trencar em vaig embolicar amb una amiga i després amb un amic seu, vaig veure la seua cara en tots dos, i va ser per eixa aparició divina que vaig aconseguir córrer-me. No m'agradava, però era tan sexy que continue imaginant-la al mastubar-me. Ho deixarem als tres mesos de conèixer-nos, han passat set, no recorde el seu cognom, però pense en el seu cos tots els dies.

Va ser al bar de la cantonada de sa casa. Feia cinc anys que no ens vèiem. Parlàvem per telèfon de tant en tant, ens felicitàvem els aniversaris, els sants, hola què tal estàs? tot bé? Ei, mira't aquesta peli que crec que t'agradarà. Allí esperava amb els cabells curts pels múscles, mai l'havia vist amb aquell tall abans. Els llavis rojos, carmí i una gavadina negra, feta una bola en la cadira del costat, reservant-me el lloc. Se'n va anar a Alemanya a treballar, es va casar i es va divorciar, tot en cinc anys. El matrimoni va durar un any. Ha passat de soltera a divorciada en tan sols 12 mesos. Vam estar parlant, cervesa rere cervesa, no podia deixar de mirar-li els llavis, s'obrien molt i quan somreia li brillaven les dents. Jo ja sabia que em volia tornar a embolicar amb ella i ho anava a fer. Va ser a sa casa dues setmanes després. Ens hem continuat embolicant durant cinc anys més. $5 \times 5 = 25$. Portem 25 anys juntes segons els matemàtics.

Li faig el desdijuni alguns matins que vaig més tard a treballar i després ella neteja els plats. Fem com si res. Com si la realitat actual pretenguera ser la mateixa que fa tres anys. El temps no passa diuen uns. Que ràpid passa el temps, diuen uns altres. Òbric el portàtil mentre es torra el pa i googleje "idealista". Un altre dia més en la cerca del prohibit, del tresor millor amagat que ningú mai va amagar mai. El pa es torra massa i amb un ganivet rasque el cremat. Sempre passen coses evitables. Podria haver vigilat millor el pa o baixar-li la temperatura a la torradora. Tal vegada podria haver-li rascat l'esquena quan li picava i no el cor. En idealista res ha baixat de preu, el ghosting de la propietària del segon C em provoca urticària en la cuixa esquerra i el dermatòleg m'ha donat cita per dintre d'un any. Deixaré de tindre urticària, tal vegada tinc casa. 46 anys i des de fa 3 mesos divorciada en el registre civil, en el sentimental confusa i en el possessiu casada. Perquè el desdijuni continua sent nostre, les sèries són compartides i el llit de matrimoni.

Cada vegada que em raspalle les dents escup sang. El dentista em va dir que tinc les genives sensibles. Em vaig comprar un raspall "soft" però la sang no cessa, continue escopint sang. Abraça la teua sensibilitat, em va reclamar la psicòloga quasi de manera amenaçadora. Em pregunte si aquest és el preu que cal pagar per rebre de braços oberts aquesta sensibilitat corporal. El meu cos escup sang. Vaig tancar la seua samarreta en supurar una ferida, les seues bragues en forma de coàguls grans i viscosos, i em va xuplar el dit en arrancar-me amb ràbia l'última pell seca de l'índex. En eixe mateix instant la meua sang exterior va buscar refugi en el seu interior i des de llavors estem unides de per vida, la meua sang està en la seua. A positiu amb O negatiu, fins que deixe de fluir, fins que es coagule i s'espesse com l'escopinyada que vaig deixar en les seues bragues. Fins que la mort ens separe.

Em va agafar la mà i va tirar de la meua. Jo m'oposava, feia força amb el meu cos, però el seu pes va va guanyar contra el meu fins portar-me a la cantonada del llit. Em vaig quedar allí asseguda, sense dir res durant quasi 15 minuts. Em va donar el plat. Només volia menjar al llit i jo al saló. Vull ser un om, li vaig dir mentre intentava punxar amb la forqueta un gra d'arròs. Doncs jo vull ser un pi, em va dir mirant fixament el gra d'arròs. Per què? Li vaig respondre ja amb el gra partit en dos. Doncs per a poder estar centenars d'anys juntes. Sempre amb les coses tan clares i jo que només sé que no m'agrada menjar al llit, només vull fer-ho al saló. Encara així els nostres troncs romandran units fins desintegrar-se.

Va dibuixar un xicotet taüt i es va ficar a dins. Va buscar entre la foscor un paper i un boli i va falsificar un justificant per mort sobtada. "Es desconeixen les causes de la mort", en lletra gran i punxeguda. Tot per no anar a treballar mai més. El seu marit li ho entregaria al seu cap, tocarien a mort les campanes de l'església i hi hauria esqueles per les parets del poble. Ell vendria el cotxe d'ella, rebria una pensió de viduitat, seria ric. Ella no escriuria en una pàgina d'excel mai més. Estar morta és més senzill que estar viva.

Li brilla l'anell de plàstic transparent tenyit de taronja amb el reflex del sol i les venes de la mà se li inflen en agafar el volant. Quan condueix es posa nerviosa, es tensa i l'esternocleidomastoidal li fa mal. En arribar al destí final em demana que li faci un massatge, però a mi no m'agrada donar massatges. Li done un d'un minut però m'ho agraïx igual, em besa. Per què em beses tant? Besa d'una en una les pigues de la meua cara, que són moltes. Si hi haguera una manera de demostrar tot l'amor que senc per tu. Per això et bese, supose que és la meua manera de demostrar-ho. Tinc la cara plena de baves que porten com a significat el d'amor. Baves que els meus porus absorbeixen amb rapidesa amb la condició de poder tornar a formar-se sobre la meua pell.

No es queixa quasi mai, és bona persona amb tothom, bonica, graciosa, educada, una infinitat d'adjectius que la qualifiquen en el costat bo del que una bona dona ha de representar. No obstant això, jo la mal influencie, la porte pel camí de les mentides, la crueltat, el discurs polític i tot el que representa a una dona dolenta en l'ideal del que hauria de ser. Però això li agrada, riu quan menteix i quan en lloc de somriure-li al vell de la platja que li mira el cul tots els dies li crida, GUARRO MIRA-LI EL CUL A LA TEUA DONA. Jo li faig l'ullet perquè sé que tinc llicència VIP d'observació analítica d'eixe cul. A la platja el sol m'abrasa, però no és excusa per a posar les cuixes damunt de les seues i sentir com la suor es fusiona, es fon com un gelat i cauen gotes damunt de la tovallola que minuts després acabarà mullada. Pense en el seu cul i en el vell, llavors em dic a mi mateixa que soc la reina d'Espanya perquè amb un cul com el seu entre les meues pertinences, tinc tots els títols nobiliaris al palmell de la mà.

Camine de vagó a vagó, movent-me amb una certa poca traça com si ballara mig borratxa i em sent sobtadament en un seient brut. El meu cul no toca la taca, em recolze en una cantonada i beneïsc les natges xicotetes que vaig heretar de ma mare. M'entren ganes de plorar i em cau una llàgrima que s'asseca amb extremada rapidesa. Badall i dissimule. Escolte una senyora dir que van a Paterna, la mire i mire el nom de la següent parada. Torne a tindre ganes de plorar. M'alce d'un salt, isc del vagó i recorde com un senyor preguntava a un altre quina direcció era la d'aquest metro. Paterna! Paterna! Aprete el seny i maleisc Paterna, al desconegut i a la meua facilitat per a dissociar-me de l'entorn. La telephone amb esperança de que em diga, no et preocupes, queda't ací i t'arreglaré. No em diu el que vull escoltar. Li dic que no es preocupe, que em buscaré la vida. Val, avisa'm quan arribes. Plore capritxosament, només soc una xiqueta que vol que l'arregleguen quan ella vulga, que vol un xofer, a la seua parella de xofer. Que em porte amb cotxe, amb avió, al cavallet i en nau espacial per a poder anar pel món sense saber de direccions, ni de vagons de metro, sense haver de canviar sentits. Isc com si caminara per un funeral, un funeral en el que la morta soc jo. Veig el seu cotxe des de lluny, el meu xofer ha arribat. Entre sense mirar-li els ulls. Em sent en un seient net, impol.lut. El meu cul cap a la perfecció.

Vaig pujar al bus sense saber si encara em quedaven viatges en el bitllet o si per mala sort i passatgera recurrent ja els havia esgotats tots. La sort va estar del meu costat, no obstant, això no em va donar temps a veure el saldo restant. Supose que la pròxima vegada hauré de tornar a cantar-li a la sort. Dins feia fred, l'aire condicionat corria entre la meua brusa de lli ocre i vaig deduir que en un parell de dies tindria faringitis aguda. Encara així, no em vaig moure, vaig preferir quedar-me ací dempeus, plantada com un pi, davall de l'eixida d'eixe gèlid aire. Em vaig quedar immòbil mirant pel finestrал del conductor. Davant anava un cotxe fúnebre amb un taüt en el maleter, una caixa simple, tancada i un mort dins. Vaig imaginar a una persona tombada, un home amb poc pèl i ulls tancats. Pell taronja de maquillatge comprimit i mans quietes, quasi trencadisses.

No havia vist un mort real en la meua vida i em va matar la curiositat per saber com serà qui reposa dins. Vaig pensar en com seria conduir eixe cotxe, carregar al mort a l'esquena durant el dia, passejar-lo per la ciutat, portar-lo a la seua destinació, com un taxi sense cobrar tarifa. Continuaría conduint, escoltant Mecano en la ràdio. Llavors la veuria a ella caminant pel carrer i, com va dir Estopa, por la raja de tu falda yo tuve un piñazo con un Seat Panda. El taüt s'obriria, el mort eixiria rodant per la carretera i el meu cos descompost ocuparia lloc entre el taüt i el seient de davant. Llavors hauria vist dos morts en un mateix acte. Jo que mai n'havia vist cap.

Tres gats marrons va adoptar quan em va deixar, grossos, peluts i silenciosos. La meua antitesi.

Vam trencar als tres mesos. Em vaig adonar que no sentia res per ella, m'era igual. Es pot dir que estava a gust, però a gust perquè em sentia volguda. Ella m'estimava? No ho sé, però jo em sentia volguda i a tothom li agrada sentir-se volguda. Al principi m'agradava o això vaig creure, encara que la seua veu de xiulet em grinyolava quan parlava. Però era guapa i jo sempre he eixit amb ties guapes. A la setmana de trencar em vaig embolicar amb una amiga i després amb un amic seu, vaig veure la seua cara en tots dos, i va ser per eixa aparició divina que vaig aconseguir córrer-me. No m'agradava, però era tan sexy que continue imaginant-la al mastubar-me. Ho deixarem als tres mesos de conèixer-nos, han passat set, no recorde el seu cognom, però pense en el seu cos tots els dies.

Va ser al bar de la cantonada de sa casa. Feia cinc anys que no ens vèiem. Parlàvem per telèfon de tant en tant, ens felicitàvem els aniversaris, els sants, hola què tal estàs? tot bé? Ei, mira't aquesta peli que crec que t'agradarà. Allí esperava amb els cabells curts pels múscles, mai l'havia vist amb aquell tall abans. Els llavis rojos, carmí i una gavadina negra, feta una bola en la cadira del costat, reservant-me el lloc. Se'n va anar a Alemanya a treballar, es va casar i es va divorciar, tot en cinc anys. El matrimoni va durar un any. Ha passat de soltera a divorciada en tan sols 12 mesos. Vam estar parlant, cervesa rere cervesa, no podia deixar de mirar-li els llavis, s'obrien molt i quan somreia li brillaven les dents. Jo ja sabia que em volia tornar a embolicar amb ella i ho anava a fer. Va ser a sa casa dues setmanes després. Ens hem continuat embolicant durant cinc anys més. $5 \times 5 = 25$. Portem 25 anys juntes segons els matemàtics.

Li faig el desdijuni alguns matins que vaig més tard a treballar i després ella neteja els plats. Fem com si res. Com si la realitat actual pretenguera ser la mateixa que fa tres anys. El temps no passa diuen uns. Que ràpid passa el temps, diuen uns altres. Òbric el portàtil mentre es torra el pa i googleje "idealista". Un altre dia més en la cerca del prohibit, del tresor millor amagat que ningú mai va amagar mai. El pa es torra massa i amb un ganivet rasque el cremat. Sempre passen coses evitables. Podria haver vigilat millor el pa o baixar-li la temperatura a la torradora. Tal vegada podria haver-li rascat l'esquena quan li picava i no el cor. En idealista res ha baixat de preu, el ghosting de la propietària del segon C em provoca urticària en la cuixa esquerra i el dermatòleg m'ha donat cita per dintre d'un any. Deixaré de tindre urticària, tal vegada tinc casa. 46 anys i des de fa 3 mesos divorciada en el registre civil, en el sentimental confusa i en el possessiu casada. Perquè el desdijuni continua sent nostre, les sèries són compartides i el llit de matrimoni.

Cada vegada que em raspalle les dents escup sang. El dentista em va dir que tinc les genives sensibles. Em vaig comprar un raspall "soft" però la sang no cessa, continue escopint sang. Abraça la teua sensibilitat, em va reclamar la psicòloga quasi de manera amenaçadora. Em pregunte si aquest és el preu que cal pagar per rebre de braços oberts aquesta sensibilitat corporal. El meu cos escup sang. Vaig tancar la seua samarreta en supurar una ferida, les seues bragues en forma de coàguls grans i viscosos, i em va xuplar el dit en arrancar-me amb ràbia l'última pell seca de l'índex. En eixe mateix instant la meua sang exterior va buscar refugi en el seu interior i des de llavors estem unides de per vida, la meua sang està en la seua. A positiu amb O negatiu, fins que deixe de fluir, fins que es coagule i s'espesse com l'escopinyada que vaig deixar en les seues bragues. Fins que la mort ens separe.

Em va agafar la mà i va tirar de la meua. Jo m'oposava, feia força amb el meu cos, però el seu pes va va guanyar contra el meu fins portar-me a la cantonada del llit. Em vaig quedar allí asseguda, sense dir res durant quasi 15 minuts. Em va donar el plat. Només volia menjar al llit i jo al saló. Vull ser un om, li vaig dir mentre intentava punxar amb la forqueta un gra d'arròs. Doncs jo vull ser un pi, em va dir mirant fixament el gra d'arròs. Per què? Li vaig respondre ja amb el gra partit en dos. Doncs per a poder estar centenars d'anys juntes. Sempre amb les coses tan clares i jo que només sé que no m'agrada menjar al llit, només vull fer-ho al saló. Encara així els nostres troncs romandran units fins desintegrar-se.

Va dibuixar un xicotet taüt i es va ficar a dins. Va buscar entre la foscor un paper i un boli i va falsificar un justificant per mort sobtada. "Es desconeixen les causes de la mort", en lletra gran i punxeguda. Tot per no anar a treballar mai més. El seu marit li ho entregaria al seu cap, tocarien a mort les campanes de l'església i hi hauria esqueles per les parets del poble. Ell vendria el cotxe d'ella, rebria una pensió de viduitat, seria ric. Ella no escriuria en una pàgina d'excel mai més. Estar morta és més senzill que estar viva.

Li brilla l'anell de plàstic transparent tenyit de taronja amb el reflex del sol i les venes de la mà se li inflen en agafar el volant. Quan condueix es posa nerviosa, es tensa i l'esternocleidomastoidal li fa mal. En arribar al destí final em demana que li faci un massatge, però a mi no m'agrada donar massatges. Li done un d'un minut però m'ho agraïx igual, em besa. Per què em beses tant? Besa d'una en una les pigues de la meua cara, que són moltes. Si hi haguera una manera de demostrar tot l'amor que senc per tu. Per això et bese, supose que és la meua manera de demostrar-ho. Tinc la cara plena de baves que porten com a significat el d'amor. Baves que els meus porus absorbeixen amb rapidesa amb la condició de poder tornar a formar-se sobre la meua pell.

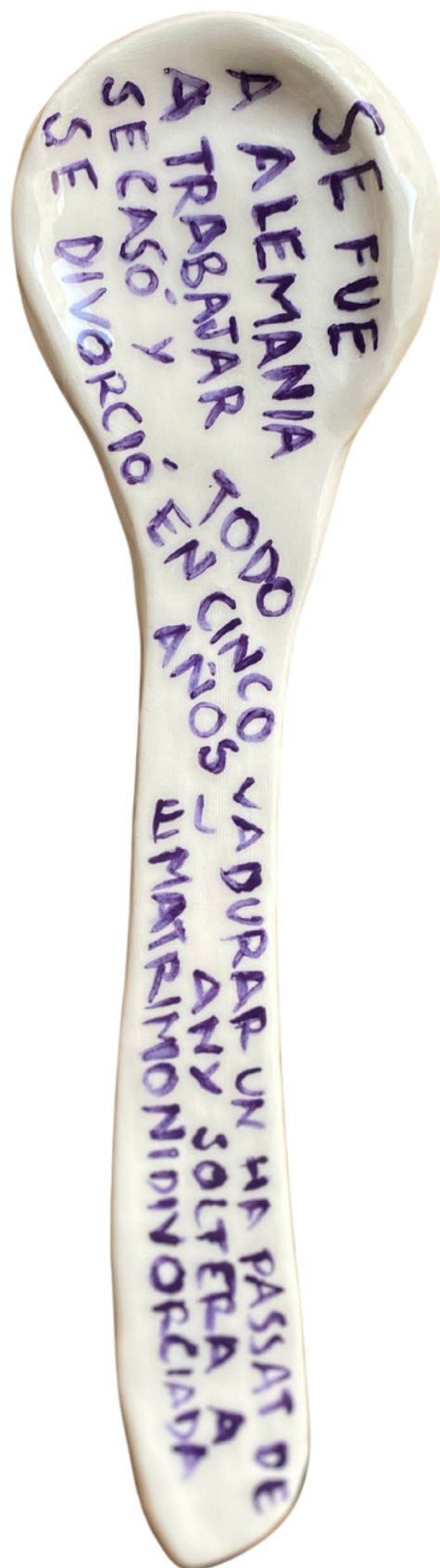
No es queixa quasi mai, és bona persona amb tothom, bonica, graciosa, educada, una infinitat d'adjectius que la qualifiquen en el costat bo del que una bona dona ha de representar. No obstant això, jo la mal influencie, la porte pel camí de les mentides, la crueltat, el discurs polític i tot el que representa a una dona dolenta en l'ideal del que hauria de ser. Però això li agrada, riu quan menteix i quan en lloc de somriure-li al vell de la platja que li mira el cul tots els dies li crida, GUARRO MIRA-LI EL CUL A LA TEUA DONA. Jo li faig l'ullet perquè sé que tinc llicència VIP d'observació analítica d'eixe cul. A la platja el sol m'abrasa, però no és excusa per a posar les cuixes damunt de les seues i sentir com la suor es fusiona, es fon com un gelat i cauen gotes damunt de la tovallola que minuts després acabarà mullada. Pense en el seu cul i en el vell, llavors em dic a mi mateixa que soc la reina d'Espanya perquè amb un cul com el seu entre les meues pertinences, tinc tots els títols nobiliaris al palmell de la mà.

Camine de vagó a vagó, movent-me amb una certa poca traça com si ballara mig borratxa i em sent sobtadament en un seient brut. El meu cul no toca la taca, em recolze en una cantonada i beneïsc les natges xicotetes que vaig heretar de ma mare. M'entren ganes de plorar i em cau una llàgrima que s'asseca amb extremada rapidesa. Badall i dissimule. Escolte una senyora dir que van a Paterna, la mire i mire el nom de la següent parada. Torne a tindre ganes de plorar. M'alce d'un salt, isc del vagó i recorde com un senyor preguntava a un altre quina direcció era la d'aquest metro. Paterna! Paterna! Aprete el seny i maleisc Paterna, al desconeigut i a la meua facilitat per a dissociar-me de l'entorn. La telephone amb esperança de que em diga, no et preocupes, queda't ací i t'arreglaré. No em diu el que vull escoltar. Li dic que no es preocupe, que em buscaré la vida. Val, avisa'm quan arribes. Plore capritxosament, només soc una xiqueta que vol que l'arregleguen quan ella vulga, que vol un xofer, a la seua parella de xofer. Que em porte amb cotxe, amb avió, al cavallet i en nau espacial per a poder anar pel món sense saber de direccions, ni de vagons de metro, sense haver de canviar sentits. Isc com si caminara per un funeral, un funeral en el que la morta soc jo. Veig el seu cotxe des de lluny, el meu xofer ha arribat. Entre sense mirar-li els ulls. Em sent en un seient net, impol.lut. El meu cul cap a la perfecció.

Vaig pujar al bus sense saber si encara em quedaven viatges en el bitllet o si per mala sort i passatgera recurrent ja els havia esgotats tots. La sort va estar del meu costat, no obstant, això no em va donar temps a veure el saldo restant. Supose que la pròxima vegada hauré de tornar a cantar-li a la sort. Dins feia fred, l'aire condicionat corria entre la meua brusa de lli ocre i vaig deduir que en un parell de dies tindria faringitis aguda. Encara així, no em vaig moure, vaig preferir quedar-me ací dempeus, plantada com un pi, davall de l'eixida d'eixe gèlid aire. Em vaig quedar immòbil mirant pel finestrall del conductor. Davant anava un cotxe fúnebre amb un taüt en el maleter, una caixa simple, tancada i un mort dins. Vaig imaginar a una persona tombada, un home amb poc pèl i ulls tancats. Pell taronja de maquillatge comprimit i mans quietes, quasi trencadisses.

No havia vist un mort real en la meua vida i em va matar la curiositat per saber com serà qui reposa dins. Vaig pensar en com seria conduir eixe cotxe, carregar al mort a l'esquena durant el dia, passejar-lo per la ciutat, portar-lo a la seua destinació, com un taxi sense cobrar tarifa. Continuaría conduint, escoltant Mecano en la ràdio. Llavors la veuria a ella caminant pel carrer i, com va dir Estopa, por la raja de tu falda yo tuve un piñazo con un Seat Panda. El taüt s'obriria, el mort eixiria rodant per la carretera i el meu cos descompost ocuparia lloc entre el taüt i el seient de davant. Llavors hauria vist dos morts en un mateix acte. Jo que mai n'havia vist cap.

Tres gats marrons va adoptar quan em va deixar, grossos, peluts i silenciosos. La meua antitesi.

Vam trencar als tres mesos. Em vaig adonar que no sentia res per ella, m'era igual. Es pot dir que estava a gust, però a gust perquè em sentia volguda. Ella m'estimava? No ho sé, però jo em sentia volguda i a tothom li agrada sentir-se volguda. Al principi m'agradava o això vaig creure, encara que la seua veu de xiulet em grinyolava quan parlava. Però era guapa i jo sempre he eixit amb ties guapes. A la setmana de trencar em vaig embolicar amb una amiga i després amb un amic seu, vaig veure la seua cara en tots dos, i va ser per eixa aparició divina que vaig aconseguir córrer-me. No m'agradava, però era tan sexy que continue imaginant-la al mastubar-me. Ho deixarem als tres mesos de conèixer-nos, han passat set, no recorde el seu cognom, però pense en el seu cos tots els dies.

Va ser al bar de la cantonada de sa casa. Feia cinc anys que no ens vèiem. Parlàvem per telèfon de tant en tant, ens felicitàvem els aniversaris, els sants, hola què tal estàs? tot bé? Ei, mira't aquesta peli que crec que t'agradarà. Allí esperava amb els cabells curts pels múscles, mai l'havia vist amb aquell tall abans. Els llavis rojos, carmí i una gavadina negra, feta una bola en la cadira del costat, reservant-me el lloc. Se'n va anar a Alemanya a treballar, es va casar i es va divorciar, tot en cinc anys. El matrimoni va durar un any. Ha passat de soltera a divorciada en tan sols 12 mesos. Vam estar parlant, cervesa rere cervesa, no podia deixar de mirar-li els llavis, s'obrien molt i quan somreia li brillaven les dents. Jo ja sabia que em volia tornar a embolicar amb ella i ho anava a fer. Va ser a sa casa dues setmanes després. Ens hem continuat embolicant durant cinc anys més. $5 \times 5 = 25$. Portem 25 anys juntes segons els matemàtics.

Li faig el desdijuni alguns matins que vaig més tard a treballar i després ella neteja els plats. Fem com si res. Com si la realitat actual pretenguera ser la mateixa que fa tres anys. El temps no passa diuen uns. Que ràpid passa el temps, diuen uns altres. Òbric el portàtil mentre es torra el pa i googleje "idealista". Un altre dia més en la cerca del prohibit, del tresor millor amagat que ningú mai va amagar mai. El pa es torra massa i amb un ganivet rasque el cremat. Sempre passen coses evitables. Podria haver vigilat millor el pa o baixar-li la temperatura a la torradora. Tal vegada podria haver-li rascat l'esquena quan li picava i no el cor. En idealista res ha baixat de preu, el ghosting de la propietària del segon C em provoca urticària en la cuixa esquerra i el dermatòleg m'ha donat cita per dintre d'un any. Deixaré de tindre urticària, tal vegada tinc casa. 46 anys i des de fa 3 mesos divorciada en el registre civil, en el sentimental confusa i en el possessiu casada. Perquè el desdijuni continua sent nostre, les sèries són compartides i el llit de matrimoni.

Cada vegada que em raspalle les dents escup sang. El dentista em va dir que tinc les genives sensibles. Em vaig comprar un raspall "soft" però la sang no cessa, continue escopint sang. Abraça la teua sensibilitat, em va reclamar la psicòloga quasi de manera amenaçadora. Em pregunte si aquest és el preu que cal pagar per rebre de braços oberts aquesta sensibilitat corporal. El meu cos escup sang. Vaig tancar la seua samarreta en supurar una ferida, les seues bragues en forma de coàguls grans i viscosos, i em va xuplar el dit en arrancar-me amb ràbia l'última pell seca de l'índex. En eixe mateix instant la meua sang exterior va buscar refugi en el seu interior i des de llavors estem unides de per vida, la meua sang està en la seua. A positiu amb O negatiu, fins que deixe de fluir, fins que es coagule i s'espesse com l'escopinyada que vaig deixar en les seues bragues. Fins que la mort ens separe.

Em va agafar la mà i va tirar de la meua. Jo m'oposava, feia força amb el meu cos, però el seu pes va va guanyar contra el meu fins portar-me a la cantonada del llit. Em vaig quedar allí asseguda, sense dir res durant quasi 15 minuts. Em va donar el plat. Només volia menjar al llit i jo al saló. Vull ser un om, li vaig dir mentre intentava punxar amb la forqueta un gra d'arròs. Doncs jo vull ser un pi, em va dir mirant fixament el gra d'arròs. Per què? Li vaig respondre ja amb el gra partit en dos. Doncs per a poder estar centenars d'anys juntes. Sempre amb les coses tan clares i jo que només sé que no m'agrada menjar al llit, només vull fer-ho al saló. Encara així els nostres troncs romandran units fins desintegrar-se.

Va dibuixar un xicotet taüt i es va ficar a dins. Va buscar entre la foscor un paper i un boli i va falsificar un justificant per mort sobtada. "Es desconeixen les causes de la mort", en lletra gran i punxeguda. Tot per no anar a treballar mai més. El seu marit li ho entregaria al seu cap, tocarien a mort les campanes de l'església i hi hauria esqueles per les parets del poble. Ell vendria el cotxe d'ella, rebria una pensió de viduitat, seria ric. Ella no escriuria en una pàgina d'excel mai més. Estar morta és més senzill que estar viva.

Li brilla l'anell de plàstic transparent tenyit de taronja amb el reflex del sol i les venes de la mà se li inflen en agafar el volant. Quan condueix es posa nerviosa, es tensa i l'esternocleidomastoidal li fa mal. En arribar al destí final em demana que li faci un massatge, però a mi no m'agrada donar massatges. Li done un d'un minut però m'ho agraïx igual, em besa. Per què em beses tant? Besa d'una en una les pigues de la meua cara, que són moltes. Si hi haguera una manera de demostrar tot l'amor que senc per tu. Per això et bese, supose que és la meua manera de demostrar-ho. Tinc la cara plena de baves que porten com a significat el d'amor. Baves que els meus porus absorbeixen amb rapidesa amb la condició de poder tornar a formar-se sobre la meua pell.

No es queixa quasi mai, és bona persona amb tothom, bonica, graciosa, educada, una infinitat d'adjectius que la qualifiquen en el costat bo del que una bona dona ha de representar. No obstant això, jo la mal influencie, la porte pel camí de les mentides, la crueltat, el discurs polític i tot el que representa a una dona dolenta en l'ideal del que hauria de ser. Però això li agrada, riu quan menteix i quan en lloc de somriure-li al vell de la platja que li mira el cul tots els dies li crida, GUARRO MIRA-LI EL CUL A LA TEUA DONA. Jo li faig l'ullet perquè sé que tinc llicència VIP d'observació analítica d'eixe cul. A la platja el sol m'abrasa, però no és excusa per a posar les cuixes damunt de les seues i sentir com la suor es fusiona, es fon com un gelat i cauen gotes damunt de la tovallola que minuts després acabarà mullada. Pense en el seu cul i en el vell, llavors em dic a mi mateixa que soc la reina d'Espanya perquè amb un cul com el seu entre les meues pertinences, tinc tots els títols nobiliaris al palmell de la mà.

Camine de vagó a vagó, movent-me amb una certa poca traça com si ballara mig borratxa i em sent sobtadament en un seient brut. El meu cul no toca la taca, em recolze en una cantonada i beneïsc les natges xicotetes que vaig heretar de ma mare. M'entren ganes de plorar i em cau una llàgrima que s'asseca amb extremada rapidesa. Badall i dissimule. Escolte una senyora dir que van a Paterna, la mire i mire el nom de la següent parada. Torne a tindre ganes de plorar. M'alce d'un salt, isc del vagó i recorde com un senyor preguntava a un altre quina direcció era la d'aquest metro. Paterna! Paterna! Aprete el seny i maleisc Paterna, al desconeigut i a la meua facilitat per a dissociar-me de l'entorn. La telephone amb esperança de que em diga, no et preocupes, queda't ací i t'arreglaré. No em diu el que vull escoltar. Li dic que no es preocupe, que em buscaré la vida. Val, avisa'm quan arribes. Plore capritxosament, només soc una xiqueta que vol que l'arregleguen quan ella vulga, que vol un xofer, a la seua parella de xofer. Que em porte amb cotxe, amb avió, al cavallet i en nau espacial per a poder anar pel món sense saber de direccions, ni de vagons de metro, sense haver de canviar sentits. Isc com si caminara per un funeral, un funeral en el que la morta soc jo. Veig el seu cotxe des de lluny, el meu xofer ha arribat. Entre sense mirar-li els ulls. Em sent en un seient net, impol.lut. El meu cul cap a la perfecció.

Vaig pujar al bus sense saber si encara em quedaven viatges en el bitllet o si per mala sort i passatgera recurrent ja els havia esgotats tots. La sort va estar del meu costat, no obstant, això no em va donar temps a veure el saldo restant. Supose que la pròxima vegada hauré de tornar a cantar-li a la sort. Dins feia fred, l'aire condicionat corria entre la meua brusa de lli ocre i vaig deduir que en un parell de dies tindria faringitis aguda. Encara així, no em vaig moure, vaig preferir quedar-me ací dempeus, plantada com un pi, davall de l'eixida d'eixe gèlid aire. Em vaig quedar immòbil mirant pel finestrал del conductor. Davant anava un cotxe fúnebre amb un taüt en el maleter, una caixa simple, tancada i un mort dins. Vaig imaginar a una persona tombada, un home amb poc pèl i ulls tancats. Pell taronja de maquillatge comprimit i mans quietes, quasi trencadisses.

No havia vist un mort real en la meua vida i em va matar la curiositat per saber com serà qui reposa dins. Vaig pensar en com seria conduir eixe cotxe, carregar al mort a l'esquena durant el dia, passejar-lo per la ciutat, portar-lo a la seua destinació, com un taxi sense cobrar tarifa. Continuaría conduint, escoltant Mecano en la ràdio. Llavors la veuria a ella caminant pel carrer i, com va dir Estopa, por la raja de tu falda yo tuve un piñazo con un Seat Panda. El taüt s'obriria, el mort eixiria rodant per la carretera i el meu cos descompost ocuparia lloc entre el taüt i el seient de davant. Llavors hauria vist dos morts en un mateix acte. Jo que mai n'havia vist cap.

Tres gats marrons va adoptar quan em va deixar, grossos, peluts i silenciosos. La meua antitesi.

